

FELSŐ-ZEMPLEN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utca 220. szám.	Kéziratok nem adatnak vissza. Bérmentetlen levelek nem fogadtnak el. — Nyilt-tér soronkint 20 kr. — Hirdetések jutányosan számíttatnak.	ELŐFIZETÉSI DÍJ: Egész évre 4 ft. Fél évre 2 ft. Negyed évre 1 ft. Egyos szám ára 10 kr.	KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilttéri díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.
--	--	---	---

Balogh Géza visszavonulása.

Hosszu évek során át volt képviselőnk a politika teréről visszavonul. Ezen elhatározását a következő — Stépán Gáborhoz intézett — levélben hozza a választókerület tudomására:

Nagyságos Stépán Gábor urnak

Málczán.

Igen tisztelt Barátom!

A folyó évi November hava 23-ik napján egybegyűlendő országgyűlésre a belügy-miniszter az általános képviselő választásoknak határidejét folyó hó 28-tól november 6-ig terjedő 10 napi időközben tüzren ki, nagyon természetesen tartom tehát, hogy a választókerület Nagy-Mihályon folyó hó 14-én értekezletet tart, hogy a megválasztandó országgyűlési képviselő személyére nézve megállapodjék.

Ez alkalommal Hozzad folyamodom, mint aki a választókerület bizalmát és szeretetét oly mértékben élvezed, mint senki más, légy kegyes az értekezleten tolmácsa lenni azon elhatározásomnak, hogy én a politikai szereplés teréről visszavonulok.

Fájó érzéssel érett meg bennem ezen elhatározás, mert hiszen 25 évig éltem a kerület szolgálatában, 9 évig mint járásbíró, 16 évig pedig mint a Ti egyhangú bizalmatokból megválasztott országgyűlési képviselő, ötször ért azon nagy kiüntetés, hogy az ország tanácsába küldöttetek és folyton élveztem a Ti szereteteknek boldogító melegét, világát, melyet kiérdemelni és megtartani mindig legfőbb feladatomnak tartottam; midőn utolsó megbízatásom lejárt, a Ti jószágokkal élnek vissza, ha továbbra is kér-

ném megráslasztatásomat, mert tudom: hogy barátaim egy nagy része — akik különben politikai pártállásom helyestik — az egyház-politikai törvények megalkotását támogató állásfoglalásommal nincsenek megelégedve, barátaim pedig, akik velem ebben egyetértenek — szintén számosan — politikai pártállásomat kifogásolják.

Nekem pedig megingathatatlan meggyőződésem: hogy hazánk fenállását, jövő nagyságát és erejének gyarapodását csak úgy biztosíthatjuk, ha úgy a nemzeti, mint a szabadelvű fejlődés útjában álló akadályokat elháríthatjuk, azért én mindkét törekvésnek továbbra is rendíthetetlen híve maradok.

Elhatározásomra kényszerítőleg hat megrongált egészségem és azon gondoskodás is, melylyel korlátolt anyagi helyzetemben családomnak tartozom.

Befejezésül kérek kedves Barátom, légy kegyes az értekezleten tolmácsa lenni melyen érzett köszönetemnek azon megtisztelő bizalomért, melynek eddig részese voltam, mely élttem alkonyának legkedveltebb emléke és halálomnak kiapadhatatlan forrása marad élttem végig.

Igaz tisztelettel vagyok

Budapest, 1896. okt. 10-én

szerető barátod

Balogh Géza.

Szegény-ügyünkről.

Ez is egyike azon sürgős elintézését váró, rendezetlen ügyeinknek, mely nagy idő óta áll megoldatlan kérdőjelként közönségünk előtt, a nélkül, hogy az elintézésére

hivatottak a legkisebb érdeklődést is mutatnák iránta.

Nálunk minden pénteken és szombaton lát az ember összeszűgödött, kiehézett, beteg szegény alakokat az emberiség szégyenét. A kik a „város koldusainak“ neveznek s a kik koldulnak azért, hogy az összeszedett néhány krajczárka segítségével a jövő péntekig és szombatig eltengethessék nyomorult életüket, a mikor ismét koldulhatnak. Látnak ismét, azt mondhatnak talán mindennap, idegen kéregetőket, a kik a koldulásra jogosító papírfélt tartanak élénk, várva az adakozást. Ezek, mivel idegenek s így előttünk ismeretlenek, bemutatják magukat mint kórházból elbocsátott tanárok, tanítónők, színészek s minden elképzelhető, valamikor a társadalmi életben tisztességes helyet betöltő egyének, azért hogy a nemesen érző emberi szivekre hatást gyakorolván, több alamizsnát préseljenek ki. — Van aztán a koldusoknak egy harmadik osztálya is és ezt a szomszédos falvak összes koldusai képezik, kik szintén minden pénteken bejönnek és itt koldulnak, holott minden község — ha még olyan kiesi is az — tartozik gondoskodni szegényeiről.

Már most, a kinek foglalkozásánál fogva a város belterületén kell laknia, a hol hála Istennek lámpák is vannak az utcán, az ki van téve annak, hogy a helybeli és közel falvakbeli szegényeknek minden héten 18—25 krt s így évente átlag 10—13 frotot osztogat

TÁRCA.

Modern dalok.

Aladárhoz.

Oly nagy hatást gyakorol rád, oh Mars fia, a vagyogó szép Venus:
 Hogy elvegre is — hm! hm! — Merkúrral
 Gyógyít téged jó Doktor Galenus.

Szegény fia! oh, hogy sajnállak:
 Tátongó mely seb sziveden!
 „Álkontűsét hazug örömeink
 Magamtól messze elvettem . . .“

Igy jujgatsz te négy hosszú
 Strófiában irgalmatlanul.
 Ah! szinte látom könyved árját,
 Mely decci szánra hull.

És látom, érzem szörnyű bűnöt,
 Mely megzavarja lelkedet;
 Im, kézzel lábbal vered, kobozol,
 S a vers — lábat megveted.

Rossz a mai adórendszer,
 Rossz gabonánk ára;
 Még rosszabb a királyi gyár
 Sok vészünvéja.

De még ennél is rosszabb
 „Poétai“ tettet!
 Hidd el Aladár, olyan — furcsa,
 Döcögős Sonettet!

Matild.

A békecsók.

Irta: Nagy Károly.

Budai Zoltán adóhivataltok csendes egyszerecsében élt nevével, kit három éve vezetett oltár elé egy kis mezővárosban. Szerették egymást, mint a galambpár. Egyetlen boldogságuk a másfél éves Gyuri volt, ki anyjának, mint látszott, mind testi, mind szellemi részben — tökéletes mintaképe volt. S midőn a gögicselő kis gyermek ártatlan játékaikat nézdegélték a boldog szülők: a férj józónen elmosolyodott s az anya szemében a legnagyobb boldogság örömköncseyje ragyogott föl.

Igy ültek ők egy szép őszi délután szobájukban, egymás mellett a divánon; a férj csendesen szipákolva szép tajtpipájából, a nő pedig ülben

tartva a kis Gyurit, ki okos beszédeivel nem egyszer csalt mosolyt a szerető szülők igen esőkös ajkaira.

— Csak nézd Zoltánom, — szól a nő, — mily ügyes gyerek ez a kis Gyuri, milyen merészen máskál itt keresztül-kasul rajtam s legkevésbé sem fél, hogy leesik.

— Nem, nem! . . . felelt Gyurika.

— Oh te, egvem azt a beszédes kis szádat, mond az anya Gyurihoz kapva, ki már ekkor csakugyan leeső félben volt, s úgy össze-viszsa esőkolta, hogy alig maradt arcán annyi hely, mint egy gombostű.

— S mily okos — folytatta a nő.

— A te érdemed az kedves Elzám! csak ezután is folytasd nevelési elveidet, úgy nem félek attól, hogy Gyuri derék ember nem lesz!

— Kedves férjem, mily jó vagy te is, — mond a nő, miközben arca lángpiros lett, — a jóságod mire nem képes?

— S a tied hasonlóan drága Elzám! mit nem tennék én te érted, kit lelkem mélyéből szeretek s kinek egy esőkja többet ér a föld minden kincsénél! te vagy az én világom! . . . szolt és

ki; ide nem számítván a más vidékről jövő koldusokat, a kik már 1—2 krra nem is reflektálnak, hanem úgy, amint sikerül nekik magukat bemutatni, 10—50, sőt ha jól megy, 1 frtot is kapnak.

Hát hiszen az adakozás nagyon szép erény és anyagi állapotához képest mindenkinek felebaráti kötelessége is gyámoltalan embertársain segíteni, de mikor azt látjuk, hogy saját szegényeinkre vajmi csekély gond van fordítva s majdnem kizárólag arra a nagy szenvedések árán összekéregedett krajczárookra vannak utalva, ugyanakkor nem lehet tünni szó nélkül azt az eljárást, hogy a helyhatóság annyi jött-ment idegen esavagornak is jogot ad a koldulásra, kik között pedig nem egy akad, a ki az élet és vagyonbiztonságot is veszélyezteti városunkban léte alatt.

Ezen, a közönség zsebével és türelmével visszaélő zsarolásfélleket rendőrileg kellene megakadályozni, nem pedig koldulásra szóló engedélyeket osztogatni az ilyeneknek, mert végre is minden községnek a maga szegényeit el kell tartania. A saját városunk szegényei számára pedig, a kiket emberbaráti kötelességünk aggkor vagy más okból származó munkaképtelenség esetén eltartani, gondoskodják végre a város egy szegényházról, melynek felállítására nem képezhet legyőzhetetlen akadályt. Mutatja ezt azon körülmény is, hogy a város úgy is évente felvesz a költségvetésbe a szegények eltartására bizonyos összeget. De ha majdnem naponként tudunk a privilegizált idegen kéregetőknek adakozni, a saját szegényeink menházára gyűjtés útján is össze lehet hozni a szükséges pénzt. Végre ott a végső eszköz: a megadóztatás, a mi ellen szintén nem igen lehet kifogás, ha figyelembe vesszük a mi 37%-os pótdadónkat más községek 70, 80, sőt 100%-os pótdadójával. — Miért ne lehetne a közönségre nézve kivetni a szegények eltartására szükséges összeget? Ez igazságos és méltányos is volna, mert így mindenki vagyoni viszonyaihoz mérten viselné ezt a terhet is.

akkor áttele a gyengéden szép nevének hóhéber nyakát s ismét következett a nem rég olvasatlanul elcsattant esőköknak végtelen sora.

Következő nap délutánján Budai Zoltán unokatestvérénél Budai Gyulánál volt, mivel hagyatékai ügyben dolgozgatott olykor-olykor. Gyulának is igen szép és kedves felesége volt s mielőtt dolgozhoz fogtak volna, néhány pohár bor mellett egy pár perczig jóízűen eltréfálgattak.

A Zoltán felesége maga maradt otthon szemfényével, a kis Gyurival, ki, míg anyja egyet-mást elrakogatott, oly édesen aludt rengő-bölesőjében. Egy óra múlva fölébredt s ismét a kis játszó, gagyogó gyermek lett belőle.

— Már este 6 óra van s apuskád még sincs itthon, mond az anya nyugtalanul, játszó gyermekekhez.

— Iszen majd haza jön, — mondá Gyurika anyjának, ki már ekkor a kották közt keresgél s aztán leült zongorázni.

A kis Gyuri ugrált kövér lábával, próbálta a tánczot; az anya mosolygott s uglátszott, hogy önkénytelenül érinti az accordokai, mert nem odáillók voltak néha. Majd ezzel fölhagyott s

Városunkban 25—30 személyre való házat, annak teljes berendezésével együtt 1500—2000 frtból meg lehetne szerezni; az élelmi szer, ruházat, házjavítás és a főzőnő fizetése összesen 1000—1500 frtból szintén kikerülne éventé. Nagyon természetes, hogy díjazott szegényházi felügyelő alkalmazása egyelőre feleslegessé válhatnék, mert ezen úgy is csekély szolgálatot a városi rendőrfőmester is teljesíthetné anélkül, hogy egyéb hivatalos tennivalójában a legkisebb hátramaradást szenvedné.

Igy tehát kevésből véget lehetne vetni annak az emberbaráti érzelmet bántó jelenségeknek, hogy az ember az utcákon sáros, fagyos időben félig meztelen alakokat lásson, kiknek az élet terhes napjaiból úgy is bőven kijutott, félórahosszant valamely ház előtt vagy ablak alatt imádkozva a mindennapi kenyérért könyörögni. Ezáltal elérnék esetleg azt is, hogy nem csak a város belterületén letelepedett legtöbb esetben szegényebb sorok, hanem a messzebb lakó gazdák is hozzájárulnának filléreikkel az aggok és nyomorultak eltartásához.

Képviselőjelölés a nagymihályi kerületben.

A nagymihályi választókerület polgársága f. hó 14-én, azaz tegnap érkekezletet tartott, a mikor is megtörtént a képviselőjelölés.

Az érkekezletet délelőtt 10 órakor Stépán Gábor nagybirtokos nyitotta meg rövid beszéd kíséretében és kérte a választókat, hogy elnököt és jegyzőt válasszanak. Elnök Stépán Gábor, jegyző pedig László E. Flóris lett.

Elnök elterjeszti, hogy a kerület eddigi képviselője, Balogh Géza levelet intézett hozzá, melyben kijelenti, hogy többé nem óhajt a politika terepén működni és így mandátumot sem vállal. Indítványozza, hogy a volt képviselő levele olvastassék fel és neki köszönet szavaztassék.

Czibor Bertalan hozzájárul ahhoz, hogy Baloghnak köszönet szavaztassék, egyben pedig képviselőjelöltül ajánlja gróf Vay Ernőt.

Moskovics Géza szóval ezután fel és helyteleníti az érkekezlet azon eljárását, mely szerint minden átmenet nélkül kormánypárti képviselőt óhajt a kerület választani. Ajánlja, hogy a kerület maradjon hű multjához és ezáltal is ellenzéki képviselőt válasszon.

Sulyoszy István állt ezután fel és hosszabb, sikerült beszédben ismertette a fennálló országos pártok céljait és rendkívül ügyes fordulattal tért

gondatlanul hajította le magát a kanapé támlányára, míg gondolata tévedezni látszott.

De hol lehet oly soká férjem? mondá, hiszen már este van . . . másszor ő rendszeren itthon szokott lenni s most soká késik! . . . mi oka lehet? tündök, miközben arca lángvörös lett s szeméi is égni látszának, talán csak nem jár más valakinél? hiszen engem szeret . . . igaz, már többször kinaradt, de mindig sürgős dolga miatt, mint mondá . . . vagy talán a Gyula felesége érdekli? . . .

— Jó estét Elzám! — mondá a férj, esendesen nyitván be a szoba ajtaját, talán már meg is untál várni?

— Hogy ne untam volna meg a várakozást, mondá nem kis zavarral, nagyon sokáig maradtál oda, hát hol voltál?

— Gyulánál dolgoztunk, — felelt a férj.

— Ha ott? úgy nincs baj? egyébiránt . . .

— No mit? ugyan kedves Elzám, ne légy oly féltékeny, mondtam már sokszor! tudhatod, hogy kívülről senkit sem szeretek! — mondá a férj megnyugtatólag s megcsókolta feleségét, ki e szavak után elhallgatott s úgy találta, hogy férje eltalálta

át arra, hogy a nagymihályi választókerület tulajdonképen sohasem volt ellenzéki és csak az eddigi képviselő személye iránti tisztelet és szeretetből kifolyólag történt a választás. — Végül ajánlja a maga részéről is gróf Vay Ernőt képviselőjelöltül, mire a jelenvoltak úgy Sulyoszyt, mint pedig gróf Vay Ernőt viharosan megéljenezték. — Felszóaltak még néhányan, köztük olyanok is, a kik más jelölt felállítását hangoztatták, a tulnyomó többség azonban abban állapodott meg, hogy gróf Vay-t jelöli szabadalvüparti programmal.

Ezután Stépán Gábor elnök indítványára a képviselőjelöltért három tagu küldöttség ment, ki néhány percz múlva a választók tüntető éljenzése mellett megjelent a teremben, kit Stépán Gábor bemutatott a választóknak és felhívta, hogy nyilatkozzék az iránt, haljandó-e a jelöltséget elfogadni. Ha elfogadja, úgy tartsa meg programmbeszédjét.

Gróf Vay Ernő megköszönte a választók bizalmát és kijelentette, hogy a jelöltséget elfogadja. Programbeszédét megtartotta, melyben kiterjeszkedett a napirenden lévő fontosabb politikai eseményekre és igérte, hogy minden tehetségét a kerület érdekében előmozdítására fogja szentelni. A programbeszéd általános meglegedést keltett, úgy annyira, hogy most már azok is, kik előbb némi tartózkodással viseltettek gróf Vay jelölése iránt, nézetüket megváltoztatták és lelkesen éljenezték a képviselőjelöltet.

Sulyoszy István mondott köszönetet a grófnak, egyben pedig méltatta a programbeszédet, végül Stépán Gábor megköszönte a jelenvoltak érdeklődését, az érkekezletet gróf Vay Ernő életésével berekesztette.

Déli 1 órakor a választók tiszteletére a képviselőjelölt főnyes ebédet adott a „Kos” vendéglőben.

A felköszöntök sorát Roskovics János királyi járásbíró nyitotta meg, aki elragadóan remek és lelkes szavakkal köszöntötte fel a királyt. Utána Polányi Géza kir. közjegyző és Füzesséry Bertalan ügyvéd köszöntötték fel gróf Vay Ernő képviselőjelöltet, mire Vay gróf állt fel és ismételtén kijelentette, hogy minden tehetségét a kerület érdekében előmozdítására fogja szentelni. Mondottak ezután még számosan felköszöntőket, mire ismét Roskovics állt fel és általános figyelem és érdeklődés mellett köszöntötte fel a képviselőjelöltet. Ez a felköszöntő méltó párja volt az elsőnek és a hatalmas termetű ember lelkes és hatásos szavai csak úgy viszhangoztak a nagy teremben, magával ragadva a jelenvoltakat, kik lelkesedésükben szűnni nem akaró éljenzésben törtek ki.

Volt még ezután is sok és szép felköszöntő. A jelenvoltak pedig vig hangulatban még igen sokáig maradtak együtt.

Az előlelekből ítélve, határozottan állíthatjuk, hogy kerületünkben gróf Vay Ernő egyhangulag lesz képviselővé választva.

gondolatát is s ennek tudatában oly édesen viszonozta az ajkára nyomott csókot.

Nem messzi volt már a nap, az árvaszéki tárgyalás napja, a két Budai testvér tehát szorgalmasan dolgozott saját ügyén. Természetes, hogy Zoltánnak többször távol kellett lennie otthonától, miután a dolgozói központ a Gyula irodája volt. De ez Zoltánnak sehogyssem tetszett, sőt újabb aggodalmak vezették arra a gondolatra, hogy férje neki talán hazudik s testvérjéhez nem az árvaügy, de annak kedves neje végett jár. Föltette tehát magában, hogy a fátvölt föllebbenti s kideríti a valót!

Nem soká késett az alkalom.

Egy napon, midőn Zoltán estefelé jött haza, el levén készülvé nevének szokásos leccskéi: tiszta szavaira; de mily nagy mértékben csalódott! az most a legnagyobb volt hozzá s készségesen felelt férje minden szavára.

— Igazán, kedves Elzám! mondá Zoltán az őszinteség hangján — oly jól esik nekem, hogy már fölhagytál gyanúsítgatni természetemmel; látod, mennyivel szebb az ily fogadtatás!

— Tudom én azt Zoltánom, mond a nő látsza-

Vegyes hírek.

— **Képviselőválasztások megyénkben.** Zemplénavármegye összes választókerületeiben a képviselőválasztások folyó évi október hó 28-án tartatnak meg.

— **A sztárai gyilkosság.** A sátoraljai helyi kir. törvényszék vizsgáló bírāja f. hó 11-től kezdve ismét a legnagyobb erővel folytatja a gróf Sztáray Istvánon elkövetett gyilkossági ügyben a vizsgálatot. Az utjabban kihallgatott emberek közül többen igen terhelőleg vallottak a fogva levő Garbely asztalos legény ellen. A vizsgálat folytatott f. hó 14-én városunkban is, a hova Ormezőről és több községből rendelt be embereket a vizsgálóbíró. — Egy érdekes levél is szerepel utjabban a gyilkossági ügyben. — Ugyanis — mint biztos helyről értesülünk — a vizsgálóbíró a napokban Budapestre egy névtelen levelet kapott, melyben egy más utat jelöl meg annak írója a vizsgálat folytatására. Elmondja, hogy a levél írására azért vállalkozott, mert igényt tart a kormány által kifizetett 1000 frt jutalmára. Miután igen figyelemre méltó dolgok vannak fölemlítve a kérdéses levélben, a vizsgálóbíró megkísérli az új irányban való nyomozást és már ennek tulajdonítható az is, hogy a vizsgálat városunkban is folytatatták.

— **Beszámoló** A homonnai választókerület országos képviselője, gróf Andrássy Sándor, f. hó 12-én tartotta beszámoló beszédét rendkívül nagy érdeklődéssel mellett. A beszámoló után Szirmay Pál indítványára újból felajánlották Andrássy grófnak a mandátumot, mit az el is fogadott és azonnal elmondta nagy tetszést és lelkesedést keltett programbeszédét. A végrehajtott bizottság Szirmay Pál elnöke alatt nyomban megalakult.

— **Járási közgyám választás.** Az üresedésben volt nagymihályi járási közgyámi állás folyó hó 10-én töltött be választás útján a helybeli főszolgabírói hivatalban. A pályázók közül az eddigi ideiglenes közgyám, Bodnár János választott meg.

— **Megszurkált ember.** Folyó hó 10-én délután két jámbor atyafi iddoggal az egyik sztrajnyáni koreszmában és amikor már alaposan telezsítették magukat, összezesztek; a luza-vona közben az egyik hirtelen kést rántott elő és társát nyakszirtén szurva, neki rohant a Laboreznak azon czélból, hogy magát abba beülje. Ez azonban nem sikerült neki, mert két bátor ember utána rohant és kimentették. A helybeli csendőrség nyomban a helyszínén termett és letartóztatta a késelő atyafit. A sérült embert azonnal orvosi kezelés alá fogták.

— **Országos vásárunk.** E hó 12-én volt városunkban országos vásár, de biz az nagyon silány volt minden tekintetben. Hozzájárult ehhez az is, hogy a sertés- és szarvasmarhavásár be volt tiltva hatóságilag. — Kínálat ugyan volt minden

ezikben meglehetősen, de a kereslet éppenséggel nem állt ezzel szemben arányban. Hiába, nincs pénz, nagy a szegénység.

— **Éjjeli verekedés.** Néhány iparosnak úgy látszik igen jól sikerült a hűtőfi vásár, mert este áldomásivásra gyűltek össze a selyem-utczában levő Miskovics-féle koreszmában; mikor aztán jól kimulatták magukat, vig dalolás közben haladtak a fő-utczán. Egy nyughatalan véru atyafi azonban úgy gondolkodott, hogy jó lesz egy kis éjjeli esendhaborítást előidézni, mit úgy vélt legsikeresebben elérhetni, hogy oldalba verte egyik rózás állapotban levő ezimboráját. Ez sem vette tréfára a dolgot és olyant talált útni, nem arra, a ki őt verte oldalba, hanem a gyanútlanul mellette haladó társa fejére, hogy — mint mondják — az egyik szeme kifordult. Óriási lárna-keletkezett erre és csak hosszas vitatkozás és döngetés után állt helyre a béke, amikor is egy közeli koreszmában újból folytatták a mulatozást.

— **Száj- és körömfájás.** Ez a veszedelmes betegség úgy látszik lassanként bejárja egész megyénket, nagy szomorúságára és aggodalmára az amugy is igen mostoha viszonyok közé jutott gazdaközönségnek. Utjabban arról értesülünk, hogy ez a veszedelmes betegség Márkon jelentkezett és pusztítja nagy mérvben a szarvasmarhákat.

— **Laborezba lökött ember.** Vasárnap éjjel mámoros állapotban ment keresztül a hidon egy ember és a mikor a közepén volt, állítólag valaki belökte a vízbe és ott lelta halálát. Reggel dobányzaesekőjét és kalapját megtalálták, őt azonban a szorgos kutatás dacára sem lehetett megtalálni. — Ez ugyan nagyon rejtélyes eset, mert hiszen ha nem látta senki, hogy belökötték, ezt határozottan állítani nem is lehet, mivel az is megeshetett a szerencsétlen ittas emberrel, hogy leesett a hídról.

— **Új telegkönyvvezető.** A homonnai kir. járásbírószághoz telegkönyvvezetővé Rozsnyai Károly ipolysági törvényszéki segédtellegkönyvvezető nevezetett ki.

— **Három jelölt Terebesen.** A tóketerebesi kerületben gróf Andrássy Tivadar szabadalvú párti jelölttel szemben fellépett Ihatók György néppárti és Péchy Andor szacsuri földbírtokos Ugronpárti programmal.

— **Megégett ember.** A Butka község alatt dolgozó kubikosok közül egy, a ki a lakásul szolgáló kunyhóban aludt, nem vette észre, hogy a kunyhó kigyuladt és abba beégett. Társai ez időben távol voltak és mikor visszamentek, a kunyhó már egészen le volt égve és úgy találták meg szerencsétlen társukat teljesen megsülve.

— **Papi jubileum.** Még a folyó évben

lesz ötven éve annak, hogy *Bergler Gyula* prépostot, Tokaj város r. kath. plébánosát, áldozárrá szentelték föl Kassán. Mint hírlík, ugy a tokaji hívek, mint számos barátai és tisztelői ez alkalomból illő és megérdemelt ovációkban fogják résztesíteni az agg papot. Az ünnepek rendezésének módozatai felett már tanácskoztak a katolikusok vezérfiai. Nyílt titokként emlegetik, hogy a jubiláns főpap nevét közhasznu intézet: az óvoda tétesítésével kívánja megörökíteni.

— **Kövezés.** Mint értesülünk, az áldozatkészségéről ismert úzv. gróf Sztáray Antalné elhatározta, hogy az ugynevezett „Török-utczát” a saját költségén tavasszal ki fogja köveztetni. Ha e hír tényleg megvalósul, ugy városunk legrosszabb utja lesz járható állapotba hozva és így a grófi fogatoknak is felényi erőbe kerül majd az azon való közlekedés.

— **Szabadság.** *Fereczy Sándor* helybeli kir. albiró folyó hó 17-én két heti szabadságra megy.

— **Képviselőválasztási hírek Ungmegyéből.** Az országgyűlés feloszlatása folytán most már országsszerte a legnagyobb erővel folyik a korteskedés és a legelőnebb választási küzdelmekre van kilátás. Ungmegyében N.-Bereznátót eltekintve, a hol *Hegedű Béla* eddigéig egyedül áll, minden kerületben kemény harc lesz a mandátumért, a mennyiben a jelöltek körül erős pártok csoportosulnak. N.-Kaposon, melyet eddig *Bernáth Dezső* képviselt, *Konjathy Béla*, a függetlenségi Kossuth-pártnak kiváló tagja lépett fel, mellette még *Teleszkyt* emlegetik, a ki a szabadalvú párt részéről próbál szerencsét. Szobránczon az utóbbi napokig *Tomesányi László* egyedül állott, de ma már neki is van ellenjelöltje a szabadalvú párti *Körösy József* tudós személyében. Ungvárott a szabadalvú pártnak hivatalos jelöltje gr. *Sztáray Gábor*, a kinek föllépését általában nagy rokonszenvvel fogadják. Szóval, a néppárttól eltekintve, Ungmegyében minden országos párt jelöltet állított.

— **Új albiró.** A homonnai kir. járásbírószághoz *Ordódy Aladár* beszterezbányai kir. törvényszéki jegyző, albiróvá kinevezetett.

— **Óriási tüzvész.** Kétségbeejtő vasárnap-juk volt a szegény bodzásujlakoknak f. hó 11-én. Ugyanis délelőtt 8 órakor tűz keletkezett a községben és szakadatlanul tartott éjjeli 12 óráig, mely idő alatt összesen száz ház hamvadt el. A községben irtózatot nyomort idézett elő a tüzvész, mert a leégettnek betakarított téli élelmi szerűk legnagyobb részben szintén odavesztett.

— **Korcsmai verekedés.** A márkü bütőkök hatalmas verekedést rendeztek az ottani koreszmában f. hó 11-én. Súlyos dorongokkal próbálgatták egymás koponyájának és oldalbordáinak keménységét kitudni, mi közben olyan vértöcsa keletkezett hírtelenében a koresmaszobában, mely páratlan a maga nemében. Egy legénynek csak öt bordáját törtek el, a másiknak pedig alapos lékeket ütöttek a koponyáján. A megvesztett bütőkök aztán, mikor már egymást jól helybenhagyták, nekiestek a koresmáros ártatlan lányának és őt is megsimogatták a saját módjuk szerint. Az elvert legényeket félholtan szállították lakásaikra.

— **Tüz Zalacsán.** Nagy tűz pusztított folyó hó 10-én délután a szomszédos Zalacsán. Leégett öt lakóház és két hatalmas uradalmi gazdasági épület. Az egyik házban bentégett két kis gyermek is, kiket szüleik oda bezártak, mivel ők a mezőre mentek dolgozni; az otthon levők pedig nem tudták, hogy a szerencsétlen gyermekek az égő házban vannak és így nem is tehettek semmit azok megmentésére.

— **Mentség.** *Fiatal asszony:* (a koldushoz: Ma már csak be kell érnie kenyérral és vajjal, szegény ember, ma kevés volt a hús.

Koldus: Sohse mentegesse magát, asszonyom, — ismerem ezt, magam is éltem már szűk anyagi viszonyok közt.

tos mosolylyal, de hát nem tettem én róla, hogy ilyennek teremtett az isten; ezzel aztán vidáman találta föl a vacsorát.

Vacsora után Zoltán ismét távozni készült s nejét megesőkolva, kérdé: — Reményem, nem haragszol Elzám? most végezzük be a megkezdett munkát!

— Dehogyan haragszom! miért haragudnám? sőt örülök, hogy már vége lesz . . . s csakugyan mosolygott piros ajkaival, de szívében alattomos tervre gondolt.

Alig hagyta el férje a házat: tüstént öltözhöz kezdett, mi igen hamar megtörténvén, kis gyermekét a szobalányra bízta s ő nagy sebesen a Budai Gyula házához sietett.

— Meglepem öket, — gondola, s jaj neked Zoltán, ha csakugyan szereted Alice! jaj neked Alice, ha te voltál a csábító!

— Az, az a Zoltán nevetése, jól ismerem, susogá dühében — mily jól mulatnak! várjatok csak . . . azért is az irodába megyek, először is a személnél fogok meggyőződni, hogy ninesenek ott . . . s ezzel féltékeny dühvel pattantotta föl az iroda ajtaját . . . de ámulat: a két testvért ott

találta komolyan gondolkodva, írószékkel kezükben.

— Mi hozott ide kedves Elzám, mond a férj megjedve, — talán valami baj van?

— Igen! . . . nines! . . . van! . . . mondá a fölsült menyecske, ki aztán oly zavarba jött: alig tudott szóhoz jutni s már az ajtón szeretett volna kívül lenni.

Zoltán mindjárt tudta mi az ok s mintegy elégedetlenül mondá: tehát most sem hittél szavainak?

— Boesáss meg édes Zoltánom, szólt remegve Elza, sohasem félték többé . . . de hát miért is ilyen az ember természete? s aztán oda borult férje keblére, mint ha szegényét akarná elrejtteni . . . és férje megböklölvén, átölelte kedves nejét, s oda nyomta biborajkára az édes békecsókot.

Ezután tudta meg Alice, hogy miért volt irányában Elza mostanában oly hideg, no de ő is megbocsátott s mint szerető rokonok éltek aztán.

*

Ez esettől kezdve sosem féltette férjét Elza s a békecsóknál kezdődött a valódi boldogság útja.

CSARNOK.

A valódi hősök.

Krisztus után a második században a hatalmas római birodalom fölött a kegyetlen, vérengző Neró császár uralkodott, a ki tüzzel-vassal pusztította, üldözte, az új keresztény vallást. Azon szerencsétlen keresztények, kik kezei közé jutának, borzasztó, válogatott kínzások által szenvedtek martírhalált. Egy szó, melylyel vallását megtagadja, elég lett volna, hogy életüket megmentsék, de e szót sem a kámpad, sem a haláltól való félelem nem bírta belőlök kiesikarni.

E Neró az, ki, hogy palotájának erkélyéről gyönyörködjék a látványosságban, felgyújtatá Róma városát s gyönyörködve nézte, mint válnak ezrek és ezrek hajléktalanná, koldusokká és kéjjel hallgató az égő házakba szorult aggok, gyermekek és nők kétségbeesjt, iszonyu jajveszékeltét.

E nemtelen ember avval tetézte be művét, — hogy ráfogta a keresztényekre, hogy ők gyújtják fel a várost — s a ki csak közülök feltalálható volt, elfogattak.

Kimondani is borzasztó, a mit e vadállat kieszelt. Az elfogott keresztények szurokba mártattak és meggyújtották őket, hogy fátylagyanánt szolgáljanak a város kivilágításánál.

Természetes, hogy e korban a keresztények nappal mutani sem merték magukat, lehetőleg a külvárosok félreeső helyein, hegyszakadékok, barlangokban s a város körül fekvő romok között húzták meg magukat.

E romok egyikének földalatti helyiségeiben lakott egy keresztény család, mely egy agg anyából, a kin még maig is meglátszanak a hajdani szépség nyomai és két viruló gyermekből, 17 éves leány, és 21 éves fiúból állott. A leány szép, mint a feledező rózsabimbó, ébentekete hajjal és alabastrom fehérségű arczával. Kék buzavirág szeméből az angyali jóság és szelidség tükröződött vissza. Az ifju delezeg természetű, fekete göndörhaja válláig hullámszik alá, fekete tűzben égő szemei a jóság, a rettenhetetlen férfias bátorsággal egyesülve sugárzik. Együtt laknak egy a nap sugara által csak gyözen bevilágított pinczeszerű helyiségben, melynek burtorzata egy rozszant faasztal, pad és egy ágyból áll, a melyben együtt szokta éjjelét anya és leánya tölteni, míg az ifju, mint egy hű házőrző eb, a nyílás előtt fekvé, szokta éjjelét tölteni. A falon függ a megváltónak vérszént alakja keresztre feszítve, a mely előtt földre borulva órákig szokott e szent család imádkozni. Már hónapok óta laknak itt zavartalan boldogságban, nem háborgatva senki által vallásuk gyakorlatában. Nappal nem igen mozdultak ki, csak éjjel ment a romok körül sétálni az anya és leány, míg az ifju élelmet szerezni tova járt.

Nem soká élvezhették csendes boldogságukat. A kényur jól fizett vérebei felszolgálták a helyet, hol a szerény család meghúzódott, szembe tűnt a szép viruló hajadon. Neró császár majd jól megfizet érte. Nem is késtek a következő jelentést beadni: a hajdani diés Augustus császár nyári lakának romjai között lakik egy keresztény család, ki Istennek véráldozatot hoz és mint kitapasztaltuk, a legközelebb mult husvétü ünnepejünkön a közeli faluba lakó Patrieziusnak eltűnt kis leányát le-mészározták és feláldozták. Az elfogatási parancs ki lett adva s lánczokkal torhelten kísértettek Neró elé.

A hatalmas Neró megrendült ennyi báj, szépség láttára, mely a lánczok súlyától görnyedő lánykáról előlélt. S az a köszívü, ki számtalan ezreket küldött a kínzó kamrákba és később keresztre feszített, megindult a könyvtelen szemek büszke tekintetétől. Eddig soha nem érzett melegség járta át idegeit s szemeiből a melegség sugara törtek elő.

Maga elé vezetetté mindhármukat s ő, ki

mindig csak parancsolt, soha nem kért, könyörögve fordult az elfogottakhoz, kérve, hogy mondjanak le megörzött gonosz vallásukról. Nöül veszi a leányt, mert szereti, hadvezérré teszi az ifjut, az anya pedig tejbem mézben fürödhet, de kijelenti, hogy ha ez ajánlatát visszautasítják, vadállatok fogják őket szétszaggatni.

Büszkén felemelt fölve, egyet előre lépve, állt az ifju a császár elé, mondván: „Krisztus meghalt értünk a keresztfán és feltámadott — a kereszténynek a halál nem borzasztó, mert hisz a feltámadásban, de te, hitetlen, el fogsz veszni annélkül, hogy a feltámadás diéső napjának örömeiben részesülnél. Az utolsó tárgonezás legyen inkább férje hugomnak, mint te.”

Éktelen dühbe tört ki a császár és rögtön parancsot adott, hogy huzelják az arénaiba, hogy az éhes oroszlánok tépjék őket izzé-porrá.

A parancs teljesítve lett, a foglyokat elhurcolták és Neró szokását követte, páholyába lépett s az aréna páholyai s egyéb nézőtervi azonnal megteltek Róma előkelő közönségével.

Az aréna közepén egymást átölelve állott a három áldozat, büszkén, egy panaszhangot sem hallatva.

Neró tekintete végig siklott rajtuk s ismét érzé az ideges melegséget, mely szívét érinté. Szerelmes lett e gögös kényur, a megvetett pártába. Erzé, hogy a leány mellett boldog lenne. Parancsot adott, hogy oldozzák fel a foglyokat, a leányt vezessék a palota női termébe s az ifjut anyjával bocsássák szabadon.

Mielőtt az örök e parancsot teljesítették volna, a leány látványának nyakába borult s fölébe sugott valamit, melytől amaz egy pillanatra megrendült, és mély, elszánt tekintettel öltönye alul kést rántott elő és azt markolatig döfte a keblére boruló leánynak szívébe.

„Nem kell kegyelmed Neró, légy átkozott!” és saját szívét is átdöfte.

A szegény anyának szíve szakadt meg e látványra és holtan rogyott gyermekei testére.

Neró császár, ki kéjjel szokta nézni áldozatainak végvonaglásait, ez egy eset örvönögve tett. Folyton szeméi előtt lebegéit a leánynak véres holtteste. Vért látott eledelében, vért mindenütt.

Harmadnapra mérget vett be és nagy kínok között halt meg azon kornak legkegyetlenebb emberé.

Clio.

Szerkesztői posta.

Szaporító harcosz. (Helyben.) Áltónv alatt beküldött közleményekre egyáltalán nem retekeltünk.

S. S. J. (Helyben.) Legmelyebb tisztelgető ugyan elfogadjuk, de beküldött dolgozatát az előbbi ízeneten foglalt ok miatt nem használhatjuk. A szerkesztőségnek tudni kell minden közlemény irójának valódi nevét.

„Alom volt.” (Szára.) Valóban sajnáljuk, hogy az ön ügyes tollából is csak verset kaphattunk; ezt pedig nem szivesen szoktuk közölni. — Ebből érthetnek azok is, kik elhalmoznak bennünket mindenféle „zöldség”-rel.

Felolós szerkesztő:

G Á L V I L M O S.

Kiadó-tulajdonos:

L A N D E S M A N B.

Nyilt-tér.

(Ezen rovat alatt közlötökért nem vállal felelősséget a szerk.)

Segédjegyzőnek

ajánlódik egy 6 osztályt végzett és jó bizonyítványokkal rendelkező fiatal ember. Czim a kiadóhivatalban.

269 szám.
1896

Árverési hirdmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezenem közhírré teszi, hogy a nagymihályi kir. járásbírósg 1896. évi 44237. számú végzése következtében **Dr. Rosenberg Gyula** ügyvéd által képviselt **The Gresham** bizt. társaság javára **Horák László** ellen 305

frt 98 kr s jár. erejéig fogonosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 726 frtra becsült vegyes házi butorok, ágyneműk, könyvek, képek, stb. stbből álló ingóságok nyilvános árverésnek eladtnak.

Mely árverésnek a nagymihályi kir. járásbírósg 3468 1896. számú végzése folytán 205 frt 98 kr. tőkekövetelés, ennek 1894. évi decz. 20-tól 1895. július 1-ig 6 $\frac{1}{2}$ %, azontul 5 $\frac{1}{2}$ % kamatai és eddig összesen 64 frt 10 krban bírólag már megállapított költségek erejéig alperes nagymihályi lakásán leendő eszközlésére **1896. évi okt. hó 22. napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitézik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek a becsaron alul is el fognak adatni.

Kelt Nagy-Mihályon, 1896. évi okt. hó 9. napján.

Gál Vilmos,
kir. bír. végrehajtó.

109. 335. sz.

1896.

Árverési hirdmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezenem közhírré teszi, hogy a nagymihályi kir. járásbírósg és a s.-a.-újhegyi kir. törvényszék 1896. évi 646. 6745. számú végzése következtében **Dr. Kellner Mihály és Dr. Fleischer Samu** ügyvédek által képviselt **Friedmann Simon és a nagymihályi keresk. és hitelbank** javára **Szilágyi Lajos** ellen 40 frt 95 kr. és 75 frt s jár. erejéig fogonosított kielégítési végrehajtás utján le- és felülfoglalt és 379 forintra becsült eszlopép és különféle házi butorokból álló ingóságok nyilvános árverésnek eladtnak.

Mely árverésnek a nagymihályi kir. járásbírósg 464 4667.1806. számú végzése folytán 40 frt 95 kr. és 75 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi április hó 17. napjától járó 6 $\frac{1}{2}$ % kamatai és eddig összesen 29 frt 42 kr. és 58 frt 97 krban bírólag már megállapított költségek erejéig alperes beretői lakásán leendő eszközlésére **1896. évi október hó 16 napjának délután 1/3 órája** határidőül kitézik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek a becsaron alul is el fognak adatni.

Kelt Nagy-Mihályon, 1896. évi okt. hó 5. napján.

Gál Vilmos,
kir. bírósági végrehajtó.

351. 352. sz.

1896.

Árverési hirdmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezenem közhírré teszi, hogy a nagymihályi kir. járásbírósg 1896. évi 4893 és 4894 számú végzése következtében **Dr. Fleischer Samu** ügyvéd által képviselt **Csaszó Mihály** javára **Kán Gábor és neje** ellen 150 frt és 125 frt s jár. erejéig fogonosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 389 forintra becsült vegyes házi butorok, ágyneműk, lovak, szekér, szénából álló ingóságok nyilvános árverésnek eladtnak.

Mely árverésnek a nagymihályi kir. járásbírósg fenti számú végzése folytán 150 és 125 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi febr. hó 25. napjától járó 5 $\frac{1}{2}$ % kamatai és eddig összesen 57 frt 84 krban bírólag már megállapított költségek erejéig alperesek morvai lakásán leendő eszközlésére **1896. évi okt. hó 29 napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitézik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek a becsaron alul is el fognak adatni.

Kelt Nagy-Mihályon, 1896. évi okt. hó 13. napján.

Gál Vilmos,
kir. bírósági végrehajtó.

Nem létezik többé tintaféreg a tollon!!!
Nem kocsonyásodik az üvegben!!

REFORM-TINTA

minden irással foglalkozónak
örömeire szolgál,
s egy irodában sem szabadna
hiányoznia!

Kizárólagosan csakis
LANDESMAN B. könyv- és papir-kereskedésében NAGY-MIHÁLYON
kapható.

A „Reform” tintákból minták ingyen kaphatók.